

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolalaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

Nro 46 • Perjantaina 19. marraskuuta 2004

55. VUOSIKERTA

Irtonumerohinta 1 €

**LAATUA
EDULLISUUTTA
AMMATTILAISelta**

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/
kivi-istutustyöt
- Sormuksien
valmistus
- Ja nyt myös
lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ

KELLOLIIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppalankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

Tuttuja vieraita

Olen Irja Helena Michel ja olen asunut Kanadassa ranskankielisellä alueella 30 vuotta. Olen Olga ja Antti Taskisen nuorin lapsi. Vanhempani asuivat Kurkijoella Kuuppalassa ennen sotaa. Olen syntynyt Nummella, mutta tunnen silti itseni täysiveriseksi karjalaiseksi. Minulla on täällä Kanadassa perhe: mies ja neljä lasta.

Ylioppilaaksi tulon jälkeen ajattelin fysioterapeutin uraa käyden erilaisia kursseja, mutten päässyt kouluun ensi yrittämällä. Aikaa tappaakseni menin Mustialan maatalousoppilaitokseen. Valmistuin sieltä maatalousteknikoksi. Siitä innostuneena hain yliopistoon tähtäimessäni agronomiksi opiskelu.

Opintojeni puolivälissä kohtalo puuttui peliini. Mentyäni suorittamaan pakollista harjoittelua Kanadaan löytyi sieltä ihana ja sitkeä mies, joka halusi minun jäävän maahan. Niinhän siinä kävi, että aloimme kanafarmareiksi, ja täällä sitä on oltu ja viihdytty. Nyt jo haikailemme helpompaa ja uutta elämäntyyliä: aloitimme toimimisen kehitys-aputyössä Egyptissä.

Jostain syystä olen joutunut nykyisessä kotikaupungissani Victorvillessä pakolaisten ja maahanmuuttajien kanssa tekemisiin ja teen myös vapaaehtoista sosiaalityötä tarmokkaasti.

Olen Suomen ja Kanadan kansalainen. Koko perheen voimin olemme käy-

"Eikä meitä suruilla ruokita." Irja Helena Michel neljän lapsensa kanssa Suomen vierailulla. Mukana kuvassa osa Suomen sukulaisia Halikon Kannistossa.

Taskisen tyttären elämä Kanadassa

neet Suomessa useasti. Apivanhempani ja mieheni siskokin ovat vierailleet täällä. Äitini Olga kävi Kanadassa luonamme kuusi kertaa viipyen viikkoja. Äi-

tini sairastaessa kävin Suomessa joka vuosi. Nyt ajattelin harventaa, mutta tämä vuosi teki poikkeuksen. Kävin tyttäreni Audrey'n kanssa Suomessa, ja talvella tu-

lemme kymmenen hengen voimin uudelleen suuntana Lappi ja toiveenamme saada koko lähisuku sinne joulu viettämään.

Olen myös ajatellut tutustua Kurkijoen maisemiin ja kannatan ajatusta Karjalan saamisesta takaisin. Onhan esimerkiksi Kanadakin saanut itsenäisyyden Iso-Britannialta. Kun nuorin tyttäreni kasvaa aikuiseksi, toivon minulla vielä olevan sen verran voimia, että voisin siirtyä suoraan kehitys-aputyöhön, koska minulle on suotu hyvä ja rikas elämä.

Toivon, että nuorin enoni Pentti Elolampi Amerikasta kertoo elämästään, joka on varsin kiintoisa ja tapahtumarikas.

Ammattimainen kanankasvatus Kanadassa ei ole pientä puuhailua. Tässä näkyy osa Michelin perheen yhdestä kanalarakennuksesta.

Monesti on tytärtä saatettu Kanadan koneeseen. Vasemmalta äiti Olga Taskinen, Liisa-sisar ja Irja Helena Michel Helsinki-Vantaan lentokentällä.

Äiti Olga Taskinen (oik.) kävi tyttärensä luona Kanadassa kaikkiaan kuusi kertaa. Tässä kuvassa Michelin perheen keittiössä myös Irja Helenan kanadalainen anoppi.

Sisäsiyuilla TÄNÄÄN

Suurin kurkijokelainen, sivulla 3
Puujalkaritari, sivulla 4
Hiitolalaisille uusi johtaja, sivulla 5
Neulakintaat, sivulla 6
Karjalatalo juhlii, sivulla 7
Keitto lämmittää, sivulla 8

Kurkijokelainen

ilmestyy v. 2004

lopussa:

pe 19.11. pe 26.11.

pe 3.12. pe 10.12.

pe 17.12. kaksoisno

pe 31.12. kaksoisno

Mummon syysmietteitä

Mummot ovat niin vanhoja, että harmaat aivosolutkin ovat vanhuuttaan harmaita. Tänä syksynä tuli siitä johtuen minulle outo ongelma: ilmansuunnat eivät olleet entisensä.

Aurinko nousee idästä, opetettiin aikanaan. Tänä vuonna, syyskesällä tuuli idästä ilkeästi, eikä ystävyyden auringosta mummo nähnyt merkkiäkään. Tuli kylmä olo. Mummo siitä miettimään, olisiko auttanut asiaa, jos olisi lähettänyt kyöneleitä tihkuvan surunvalittelukirjeen kohti itää Ossetiaan, Beslamiin.

Olisiko aurinko noussut, olisivatko jäät sulaneet? Mummo muisti kyllä lähettäneensä monta huokausta, monta kaunista pyyntöä, monta itkuakin muisti piirauttaneensa. Siitä huolimatta taistelut idässä jatkuivat, kärsivät ihmiset tulevat mummon uniin. Rakennuksia tuhotaan, miehet ovat sotatantereilla eivätkä auta lapsiaan eivätkä vaimojaan, jotka huntujensa suojassa häärivät kotiansa keittiöissä, tuhojen korjaamisessa.

Ja täällä itä joskus niin ilkeästi puhaltaa. Eikä läntinen ilmansuunta näytä yhtään paremmalta. Siellä muuan nappula yllyttää muitakin sotimaan, tappamaan, tuhoamaan. Lie ystävyyden aurinko laskenut

länteen, mutta mihin ovat sen piilottaneet? Jos lie Tyyneen valtameren uponnut eikä pääse sieltä pois oikeiden, rauhantahtoisten ihmisten ilmoille.

Vaaleista ovat nuoremmat kohisseet. Tärkeitähän ne ovat, vaalit. Mummokin äänesti, aivan varmaan äänesti. Nyt uskon lujasti, että se viisas nainen - lienee jo mummo hankin - kääntää ilmansuunnat entiselleen, järjestää rauhan maailman joka kolkkaan, sallii sairaille hoitopaikat aikanaan, pienentää esikouluryhmät kohtuullisiksi, huolehtii homekoulut puhtoisiksi, rauhoittaa vihaiset mielet ja antaa työttömille töitä.

Iltarukouksessa tämä mummo lähettää hiljaisen pyynnön: "Jos sais viel sen Karjalan entisellee, nii jotenkoi koittasin miekin mässä sin käymää, kahtomaa niitä lapsuuden leikki-paikkoi, sinivuokkorinteitä.

Ehä mie ennää sin asuma mäs, mut saispaha suomalaiset sieltä paljo tekemistä, ku on kuulemma työttömyyttäki nii mahottomast. Eihä Karjalaa kuitenkaa ole kukkaa viemäs Kiinaa eikä Puolaa!"

Mitäs ne harmaat aivosolut muuta tuottaa, ko harmaita haaveita.

Lyyli Nevanperä

Kurkijokelainen 55 vuotta

Olen saanut todella lämpimän vastaanoton tultuani takaisin Kurkijokelaisen päätoimittajaksi. Sydämallinen kiitokseni kaikille onnentoivottajille. Onnea tietenkin aina tarvitaan, ja onnentoivotuksenne kantavat pitkälle. Ne hykerryttävät mukavasti mielessä.

Olen pahoillani, etten ehdi kaikille kirjeitse tai sähköpostitse yhteyttä ottaneille lähettää henkilökohtaista kiitosta, mutta kaikille teille, ystäväni, lentää lämmin aatokseni. Kiitokset myös kukkia ym. minulle tuoneille. Mahdoin kohan teitä kaiken toinnan keskellä tarpeeksi kiittää? Tuomisenne kuitenkin muistuttavat teistä, ja kun katseeni kohdistuu kuhunkin niistä, ajatukseni viivähtää sen tuojassa. Toivon, että saan teistä edelleen korvaamatonta apua tässä yhteisessä projektissamme.

Kurkijokelainen täyttää tässä kuussa peräti 55 vuotta, joten on syytä kiittää myös kaikkia lehtemme alullepanijoita ja päätoimittajia ja ennen kaikkea avustajia eli lehtemme kirjoituksia lähettäneitä.. Lehtemme toimituksenhan ovat kulloisenkin päätoimittajan ohella muodostaneet kaikki Kurkijokelaisen ystävät, jotka omaa aikaansa ja rahojaan säästämättä ovat toimittaneet juttuja ja valokuvia lehtemme painettavaksi. Kellekään näistä ”ystävetoimittajista” ei ole maksettu palkkioita heidän vaivoistaan.

Kurkijokelaisen ensimmäinen päätoimittaja oli

Toivo Taitonen, toimien noin 1,5 vuotta. Juho Toivainen jatkoi hänen jälkeensä ollen päätoimittajana yli 11 vuotta. Teuvo Ahokkaan kausi lehden toimituksen johdossa kesti ensimmäisellä kerralla vuoden, mutta toinen kerta 1990-luvun alkupuoliskolla oli jo kuuden ja puolen vuoden mittainen.

Kirsti Haavisto oli lehden ensimmäinen naispuolinen päätoimittaja. Hänen uransa ei kestänyt täyttä vuotta. Mutta hänen jälkeensä toimen otti vastaan Uno Varjus, joka ehti toimia Kurkijokelaisen päätoimittajana peräti 24,5 vuotta. Arvi Heinonen toimitti lehteä vuosina 1994-95 vähän alle vuoden, minkä jälkeen ensimmäinen toisen polven kurkijokelainen eli Raija Hjelm astui remmiin vähän yli neljäksi vuodeksi.

Uuden vuosituhannen Kurkijokelainen otti vastaan Marjatta Sihvosen johdossa. Hänen kautensa jäi puolen vuoden mittaiseksi. Eino Vepsä oli toinen 2000-luvun päätoimittaja ollen vetovastuussa noin kolme vuotta. Ensimmäinen ei-kurkijokelainen päätoimittaja palkattiin vuonna 2003. Maire Soiluva teki ensimmäiset lehtensä toukokuussa 2003 ja viimeisensä lokakuussa 2004.

Onnea 55-vuotiaalle!

Raija Hjelm

Loimaan Lehti kirjoitti tiistaina 16.11.2004:

Raija Hjelm tuli takaisin Kurkijokelaiseen

Kurkijokelainen-lehti on saanut marraskuun alussa uusia vanhan päätoimittajan, kun Raija Hjelm kutsuttiin lehden vetovastuuseen.

- Oli kuin kotiin olisi tullut. Olen saanut erittäin lämpimän ja ystävällisen vastaanoton. On ilo aloittaa

työ näin myönteisessä ilmapiirissä, Hjelm kommentoi paluutaan.

Hjelm toimi lehden päätoimittajana yli neljä vuotta 1990-luvun alkupuoliskolla.

- Työtä on todella paljon, sillä päätoimittaja vastaa

myös lehden ilmoitus- ja talousasioista sekä toimii Kurkijoki-Säätiön asiamiehenä, Hjelm kertoo toimenkuvastaan.

Hjelm (o.s. Hartikka) on syntynyt vuonna 1951 Karinaisissa, mutta isän puolelta sukujuuret ovat Kurkijoen Otsanlahdella. Koulutukseltaan Hjelm on yomerkonomi.

55 vuotta vanhalla Kurkijokelaisella on vajaat 2000 tilaajaa. Lehti on ainoa joka viikko ilmestyvä pakkoluovutetun Karjalan evakkojen pitäjälehti.

- Näyttää, että kiinnostus omien vanhempien kotiseutuun on lisääntymässä juuri minun ikäisteni joukossa, sillä lehti on saanut myös uusia tilaajia, vaikka luonnollinen poistuma karsiikin rankasti lukijakuntaa, Hjelm toteaa.

Uusi päätoimittaja toivottaa kaikki vanhat kirjoittajat jatkamaan arvokasta työtä lehden hyväksi.

- Toivon, että saisimme paljon uusia avustajia. Kaikki pöytälaatikkokirjoittajat rohkeasti tarjoamaan juttujansa Kurkijokelaiseen. Otamme ne ilolla vastaan, Hjelm sanoo.

Sari Kesitalo
Loimaa

*Raija Hjelm
Kurkijokelaisen
toimituksessa
kuvasi
Kari Nummila,
Loimaan Lehti.*

Muistettavaa

- **Hiitolan ja Kurkijoen sukututkimuspiiri** kokoontuu torstaina 25.11.2004 Karjalatalon Wärsiläsalissa klo 18.00, os. Helsinki, Kämpylänkuja 1. Hämmötämme pitäjämme kylien kautta, vuorossa Mustola ja Savii. Jatkamme sukututkimustietojen vaihtoa. Saapua voi jo klo 15 alkaen. Tervetulleita ovat kaikki hiitolaisia ja kurkijokelaisia sukua tutkivat. Lisätietoja tarvittaessa Veikko Revolta puh. (03) 762 2147 tai 050-560 6049, sähköposti veikko.repo@pp.phnet.fi.

Tulossa

Talvisodan syttymisen muistoksi kirkkoilta Helsingin Eirassa Mikael Agricolan kirkossa tiistaina 30.11. klo 18.30. Järj. Karjalan Liitto ja Helsingin Tuomiokirkkoseurakunta.

Kurkijoen Marttayhdistys ry:n joulujuhla sunnuntaina 5.12. alkaen klo 10 Kanta-Loimaan kirkossa.

Loimaan Seudun Karjalaseura ry:n joulujuhla sunnuntaina 5.12. klo 14 Loimaalla.

Kurkijoki-Seura ry:n joulujuhla sunnuntaina 12.12. klo 14 Karjalatalolla Helsingissä.

TILAUSHINNAT:
vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

E-mail: toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSÖP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Hartaus sunnuntaiksi 21.11.2004
Tuomiosunnuntai

*Ilman ristiä
ei olisi
armoakaan*

Jo vuosia olen tuskaillut talomme päädyssä olevan ison koivun juurella kasvavaa juolavehnaa. Viime kesänä päätin kaivaa sen juurineen ylös, ajaa siihen uutta multaa ja tehdä kukkamaan.

Se olikin helpommin sanottu kuin tehty. Sain kaivaa ja nakertaa niin paksujen puun juurien päältä, välistä kuin altakin. Välillä luulin poistaneeni kaikki rikkakasvien alut ja aiheetkin, kun muutaman päivän kuluttua sieltä putkahtikin uutta kasvustoa. Eipä siinä ole auttanut muu kuin mennä aina vain syvemmälle juurien onkaloihin.

Siinä kaivaessani mieleeni tulivat Paavalin sanat: "... pankamme pois kaikki mikä meitä painaa, ja synty, joka niin helposti kietoutuu meihin..." (Hebr. 12:1)

Katsellessamme menneitä elämäämme ja nykyistä voi mieleemme tulla yhtä ja toista. Paholainenkin muistuttaa ja syyttää, millaisia me olemme. Toisaalta taas Pyhä Henki kutsuu meitä lempeästi Jee suksen luo, joka tuli, otti meidän syntimme ja kantoi ne ristille, jotta hän saisi olla myös meidän syntien anteeksi-antava Vapahtaja.

Luukkaan evankeliumissa kerrotaan temppelissä olevasta kahdesta rukoilijasta, joista toinen vuodatti sydämensä tuskan rukoilemalla: "Jumala ole minulle syntiselle armollinen!" Jeesus sanoi hänestä, että hän lähti kotiinsa vanhurskaana. Publikaani uskoi Jeesuksen uhriin, jota päivittäiset uhrit toimitukset temppelissä kuvasivat. Hän meni kotiinsa syntinsä anteeksisaaneena.

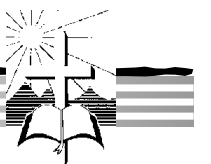
Ristillä oleva ryöväri pyysi: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Jeesus vakuutti hänelle, että kaikki mennyt on anteeksi annettu. Hänen ristillä vuotanut verensä on puhdistanut hänet, ryöväriin, kaikista synneistä. Ryöväri sai kuolla rauha sydämessään.

Ilman ristiä laki tuomitsisi meidät kuolemaan. Ilman ristiä ei olisi armoakaan.

Ristin juurella löytyvät uskon kuuliaisuuden, kilvoittelun, oikeat vaikuttimet. Siellä syntyy vastenmielisyys syntiin, rakkaus Jumalan lakiin sekä usko ja luottamus armoon. Kaikki nämä saavat oikeat mittasuhteet katsellessamme ristillä riippuvaa Vapahtajaamme, Jeesusta Kristusta.

Raili Poutanen
Vampula

Sanan Voimaa

19.11. Älkää, rakkaat ystävät, unohtako tätä: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä.. 2. Piet. 3: 8

20.11. Kasvakaa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armosta ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja iankaikkisuuden päivään asti. Aamen. 2. Piet. 3: 18

21.11. Kuningas vastaa heille: "Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle." Matt. 25: 40

22.11. Sinä uskollinen, sinä vanhurskas, vastaa minulle! Älä vaadi palveli-

jaasi tuomille, sillä sinun edessä ei yksikään ole syytön. Ps. 143: 1-2

23.11. Sinun luonasi olen turvassa. Sinä olet minun Jumalani - opeta minua täyttämään tahtosi! Sinun hyvä henkesi johdattakoon minua tasaista tietä. Ps. 143: 9-10

24.11. Tuhannet ja taas tuhannet palvelivat häntä, miljoonat seisoivat odottaen hänen edessään. Oi-keus asettui istumaan, ja kirjat avattiin. Dan. 7: 10

25.11. Hänet saatettiin Iki-aikaisen eteen, ja hänelle annettiin valta, kunnia ja kuninkuus, kaikkien kansojen, kansakuntien ja kielen tuli palvella häntä. Dan. 7: 13-14

50 VUOTTA SITTEN...

N:o 46. Lauantaina marraskuun 20. p:nä 1954

Aakkulan Kehräämö tiedoittaa
Kun lähevättovero nyt on poistettu, niin tiedotamme arvoille asiakkaillemme, että karstaus ja kehärysmaksut samoja myyntilaskojemme hinnoista vastavasti alentaneet.
Käreehissä tapauksissa vaihdamme raaka-aineena heti langollat.
AAKKULAN KEHRÄÄMÖ Loimaa, Satakunnantie 38, puh. 68.

ARV. KAUPPIAAT
SUKSET, SAUVAT, SITEET, SUKSIVOITEET y.m. TALVIURHEILUVALINEET OVAT SAAPUNEET.
Tervetuloa tutustumaan laajimmaamme valikoimaamme ja edullisiin myyntiehtoihimme.
LOIMAN SÄHKÖ
Puh. 335 ja 540.

NYT KANNATTAA OSTAA ULSTERI!
Varmuudella rinta- ja hartioiden, uusia eri laatuja. Kauniit värit, hyvät mallit. Hinnat jokaiselle sopivat.
Tervetuloa tutustumaan!
LOIMAN VAATETUS. Puh. 278.

Kihlasormukset
edullisesti myy
KULTASEPPÄ VAINIO
Puhelin 192 ja 148

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Minkä kauden Suomessa aloitti Helmikuun manifesti vuonna 1899?

2. Mikä rintamerkki on nimeltään Tammenlehvä?

3. Minkä uskonnollisen ryhmän jokakesäinen suurtapahtuma Suvisuurat on?

4. Montako karhua laske-taan asustelevalle Suomes-sa?

5. Montako kesämökkii maassamme on?
6. Minkä järven rannalla Kolin kansallispuisto sijaitsee?

7. Missä tehtiin ns. neilik-kavallankumous vuonna 1974?

8. Miksi x-säteilyä ylei-semmin kutsutaan?

9. Kuka oli Väinämöisen äiti?

10. Monelleko naiselle on myönnetty rintamapal-velustunnus?

NIMIPÄIVÄT

pe 19.11. Elisabet, Liisa
la 20.11. Jalmari, Jari
su 21.11. Hilma
ma 22.11. Silja, Selja
ti 23.11. Ismo
ke 24.11. Lempi, Lemmikki

to 25.11. Katri, Kaisa,
Kaija
pe 26.11. Sisko
la 27.11. Hilikka
su 28.11. Heini
ma 29.11. Aimo

Ken tietää?

Kuva Kurkijokimuseon kokoelma

Tyttöjä taitaa hieman paleltaa tässä talvisessa luokkakuvassa. Opettajalla ja pojilla on sentään takit päällä. Muistuisiko kuvan ottamisaika tai -paikka mieleen?

Tiedot kuvasta pyydetään osoitteeseen Kurkijokimuseo, Kojonperäntie 446, 32260 Kojon-perä tai puhelimitse 050-4036050 Maria Kauppinen tai sähköpostilla: kurkijokimuseo@auria.net tai ulla_clerc@hotmail.com.

Tapahtuma-kalenteri

Karjalan Liiton ja sen jäsenseurojen tilaisuuksia vuonna 2004
Tilaisuudet Karjalatalolla Helsingissä ellei toisin mainittu. Karjalan Liitto ry, Käpylänselä 1, 00610 Hel-sinki, puh. 09-7288 170

Marraskuu
19.11. Avoimet ovet Karja-latalossa
19.11. Nuori mylläri -näy-telmän esitys
20.11. Suur-Jaakkimalais-ten Öitsit
20.-21.11. Järjestötoimin-nan kehittämisseminaari ja liittovaltuusto
27.11. Kaisanpäivät, järj. Käkisalmen kaup. Rou-vasväenyhdistys
28.11. Nuori mylläri -näy-telmän esitys
30.11. Alvisodan syttymi-sen valtakunnallinen muistotilaisuus, Agrico-lan kirkko, Helsinki

Joulukuu
3.12. Nuori mylläri -näytel-män esitys
5.12. Nuori mylläri -näytel-män esitys
6.12. Itsenäisyyspäivän juhla
10.12. Nuori mylläri -näy-telmän esitys
11.12. Nuori mylläri -näy-telmän esitys

Ruoanlaittoa harrasta-valta ystävältäni tipahteli usein ruoka-aineita keitto-kirjan ohjeiden päälle. Mel-kein jokaiseen hänen suo-sikkikeittokirjansa sivuun oli tarttunut hedelmää, jau-hoa, sokeria tai kananmu-naa. Lahjoitin hänelle upo-uden samanlaisen kirjan. Hän ilahtui kovasti ja antoi vanhan kirjansa myyntä-väksi kirpputorille. Siellä muuan tyttö käänteli kirjan tuhruisia lehtiä ja sanoi äi-dilleen: ”Hei katso, äiti, täs-sä keittokirjassa on näytteet mukana!”

Suurin kurkijokelainen -äänestys

Yleisradion TV1:ssä on käynnissä Suu-rin Suomalainen -äänestys. Siitä innostu-neena ajattelin, että olisi hyvä pistää pys-tyyn äänestys Suurimmasta kurkijokelai-sesta. Kurkijoella syntyi ja asui mittava joukko suuria suomalaisia.
Äänestysaikaa on tämän vuoden lop-puun. Äänestää saa heti. Ketä tahansa Kur-kijoella syntyneitä tai Kurkijoella tiettävästi asunutta saa äänestää. Jokaisella Kurkijo-kelaisen lukijalla on yksi ääni. Kaikkien ää-nestäneiden kesken arvotaan kirjapalkinto, joten äänestäessään olisi hyvä muistaa ker-toa myös oma nimi ja osoite tai puhelinnu-mero.
Koska äänestää voi ketä tahansa, pitäisi hänestä kertoa mahdollisimman tarkka nimi

ja arvo, ammatti tai tehtävä, missä on toi-minut.
Ensi vuoden Kurkijokelaisen numerois-sa kerromme äänestyksen tuloksen ja ju-listamme jonkun henkilön Suurimmaksi kurkijokelaiseksi. Tulemme myös ensi vuoden lehdissä kertomaan näistä menes-tyneistä henkilöistä. Heistä tehdään henki-lökuvat mahdollisuuksiemme mukaan.
Äänestää voi joko kirjeitse osoitteella Kurkijokelainen, Vesikoskenkatu 13 as 21, 32200 LOIMAA tai soittamalla puh. (02) 762 2551 sekä 050-521 3336, lähettämällä tekstiviestin numeroon 050-521 3336 tai ihan mielellään sähköpostitse osoitteella: toimitus@kurkijokelainen.inet.fi.
Muista kertoa oma nimesi ja yhteystietosi.

Seuraavassa joitakin esimerkkejä suurista kurkijokelaisista:

Arokallio Elsa, arkkitehti, ruustinna	Hurme Kaarlo, tohtori	Siilas, kanttori
Arokallio (ent. Pettersson) Gustaf, rovasti, kansan-edustaja	Häkli Jaakko, maakauppias	Pölkki Lauri, ylijohtaja, maat.- ja metsät. tri
Arppe Nils Jonathan, toh-tori	Hällström J. Erkki, maan-viljelysneuvos, opiston-johtaja	Rahiala Kari, kamarineu-vos
Cleve Kaarlo Zachris, agronomi	Immonen Toivo, rovasti	Rasilainen Oskari, kanttori
Enckell Olof, suomen-ruots. kirjailija, profes-sori	Kiiski Pekka, kansanedus-taja	Relander Evald, rehtori
Enckell Torger Carolus, taidegraafikko, taide-maalari	Koho Lauri, kenraaliluut-nantti	Relander Lauri Kristian, Tasavallan Presidentti 1925-31
Fagerström Viktor Arvid, agronomi, maanviljelys-neuvos	Koho Martti, kansanhuol-topäällikkö	Räsänen Veli Johannes
Gummerus Kaarlo J., eläinlääkäri	Korjonen Gabriel, maa-kauppias, ”Kunnan Isä”	Paavo Bartholomeus, fil. tri
Hakulinen Veikko, huippu-hiihtäjä	Kosonen Pentti, rehtori, fil. tri	Sonck O. E., professori
Hakulinen Viljo O., vara-tuomari	Kyytinen Pekka, fil. maist., Kurkijokelaisen ”isä”	Sonni Artturi Gustaf, met-sänhoitaja
Hakulinen Rainar, fil. tri	Lankinen Toivo, kanttori	Teräntö Pekka, valokuvaaj
Huittinen Kaapro, kansan-edustaja	Lind G. A., kamreeri	Toivainen Juho, päätoi-mittaja
Hukkanen Saimi, rehtori	Lukka Onni, kanttori-urku-ri	Varjus Uuno, päätoimittaja
Hurme Emil F., kelloseppä	Markkula Reino, viihdetai-teilija, säveltäjä	Veijalainen Pekka, postin-kantaja, majatalon pitä-jä
	Melartin Erkki, säveltäjä	Veikkolainen Eero, tohtori
	Meriläinen Kosti, taide-graafikko, taidemaalari	Äikää Tauno, dipl.urkuri ja -pianisti, director musices
	Mylén Juho, kauppias	
	Palmu (ent. Palmroos)	

Elman valokuvakokoelmasta

Kurkijokelainen Pekka Kemppinen s. 1919 opettamassa porilaiselle James Ekille s. 1919 jal-karäin oikeaa käärimistä Kannaksella vuonna 1941. Kannonpää, jolla Ek istuu, sijaitsi Vii-purin läänin Pyhäjärven Lohikosken kylässä lähellä Makkarojen kotia. Makkarat ovat vaihtaneet sittemmin nimensä Mäkilevoksi. Arvi Makkaran sisar oli keksinyt uuden nimen siitä, kun Konevitsan kalastajat olivat käyttäneet heidän mäkeään lepäämiseen. Kemppisen Pekka asui vaimonsa Meerin kanssa sodan jälkeen Keuruulla, jossa heidän poi-kansa Raimo syntyi 1946. Aarno oli syntynyt 1943 ja Seppo niin ikään Keuruulla vuonna 1945. He asuivat postitalon yläkerrassa, jossa Raimon syntymän aikoihin Elma Kokkonen oli kaitsemassa Aarnoa ja Seppoa. Pekan äiti Karoliina Kemppinen asui heidän kanssaan. Kun Elma pesi lattioita, Karoliina neuvoi: ”Vaiha vettä välillä.”

Puujalkaritari

Laihian Potilassa asuva ja Vaasassa atk-alan tehtävissä työskentelevä Heikki Peltomäki kokosi arkistotiedoista, muistiinpanoista ja aikalaiskertomuksista yksityiskohtaisen aineiston Viljo August Laaksosta (13.8.1895-30.9.1950). Tämä jääkäriksi Saksaan lähtenyt nuorukainen eli kaikki Suomen itsenäisyysajan kriisit ja sodat. Hän johti jatkosodassa rykmenttiä.

Viljo Laakso haavoittui menettäen jalkansa, josta nimi Puujalka-Laakso tuli. Myöhemmin viimeisenä Mannerheim-ristin nro 191 saaneena lempinimi muutui luontevasti Puujalkaritariksi.

Laakso taisteli kouluttamiensa vapaaehtoisten kanssa tärkeimmät vuoden 1918 taistelut. Hän oli rintamavastuussa talvisodan Summassa ja jatkosodan ai-

kaan erilaisissa tehtävissä haavoittumiseensa saakka.

Kirja on itsenäisyytemme ajan historiaa parhaimmillaan, vuosien 1917 ja 1918 ajankuvausta runsaine lainauksineen lehdistä ja muistiinpanoista. Loimaalaisen Ooli Oy:n kustantama Heikki Peltomäen kirjoittama kirja avaa lukijalle myös toisenlaisen Laakson. Siellä vellovat synkkä kostonhalu ja vihan vuosien tapahtumat.

Myöhemmin siviilielämän Laakso oli huomaavainen puoliso, yhteiskunta-vaikuttaja sekä liikemies. Hän sopeutui pakosta uuteen yhteiskuntaan viimeisen sotavuoden 1945 jälkeen. Armeija oli silloin taloudellisesti ja aatemaailmaltaan uudessa tilanteessa. laakson pitkä asepalvelus loppui erikoisessa tilanteessa. Hän vain kävi ilmoittautumassa uuden pal-

veluspaikkansa esimiehelle.

Viljo Laakso kuului niihin tärkeiden upseerien ryhmään, joista ei 60 vuoteen ole sankaritarinaa kerrottu. Hän esiintyy monien aikalaistensa muistelmissa henkilönä, josta ei aina kirjoitettu kaikkea. Nyt Laakson tausta, toiminta ja olemus on kirjattu laajaksi kuvaukseksi. Kirjan sivuilla saavat paikkansa itsenäisyysajan vaikuttajat tasavertaisina Puujalkaritarin rinnalla.

Seuraavassa suora lainaus kirjasta Puujalkaritari s. 243-244

Hyvät on merkit

Kansanperinteessä kissalla sanotaan olevan seitsemän henkeä ja Isäkissan tapaus osoittaa, että jutussa on perää. Viljo Laaksolla oli haavoituessaankin tuuria ainakin seitsemän miehen edestä. Hän oli Toivo Ahtimolle vakuuttanut, ettei kettu koloonsa kuole, mutta vähältä piti. Tapauksesta ei puutu koomisia-kaan piirteitä.

Viholliseen nähden lop-pumattoman uteliaana miehenä Laakso lähti myös maaliskuun kolmannen päivän aamuna tavanomaiselle kierrokselleen eteen. Tarkkaan tiedusteluun oli tavallistakin enemmän syytä, sillä vihollinen vasta levittäytyi alueelle. Niinpä Laakso hiihti yhdessä taistelulähettinsä kanssa Rantalan kartanon maastossa vähäiseen mäkeen ei-kenenkään maalla Kärstilänjärven itäisen lahden eteläpuolella. Edessä oli Viipurista pohjoiseen kulkeva rautatie ja sen etupuolet samansuuntainen sähkövoimalinja.

Tutkiessaan kiikarilla maastoa Laakso huomasi heitä kohti hiihtävän nelimiehisen partion. Laukkanen, jolla oli erikoisen tarkkakäyntinen kivääri, otti makuulta hyvän ampumasennon ja odotti, kunnes Laakso käski ampua. Kun partiosta oli selvitty, jatkettiin parisataa metriä poh-

Puujalkaritarin kirjoittanut Heikki Peltomäki (oik.), kirjailijan vaimo Pirjo Peltomäki, Puujalkaritarin eli jääkäri Viljo August Laakson tytär Ria Virevuo ja Laakson lähettiupseeri ja adjutantti, dipl.ins. Gunnar Laatio kirjan julkistamistilaisuudessa 18.11. Loimaan Heimolinnassa.

joiseen kohti aluetta, jossa Perojoki laskee Kärstilänjärveen. Onni Laukkanen kertoo:

”Joutuimme nyt aivan aukealle pellolle, lepikko selkämme takana. Laakso ryhtyi jälleen kiikaroimaan, ja minä otin kaiken varalta ampuma-asennon. Edessä pellolla oli sähkölinjan A-pylväs ja sen juurella havaitsin pari tummaa kohoumaa.

Aioin juuri kertoa havainnoistani komentajalle, kun kohoumien välistä välähti pikakiväärin suulieki. Luodit iskivät ympärillemme ja yksi osui seisovaan Laaksoon ilkeästi mähähtäen. Hän kaatui suksiltaan ja virkkoi rauhallisesti kuten aina.

- Nyt osui. Autathan pois?

- Mihin osui? kysyin ryömiä lähemmäs.

Vastausta ei enää tullut – tajunta oli mennyt. Osuma oli paha.

Ryhdyin selvittämään tilannetta. Olimme kahden parisensataa metriä pataljoonan linjojen edessä. Laakso makasi hangessa jalat pahasti vääntyneinä

suksisiteiden vuoksi – hänellä oli sotaväen hikilau-tojen sijasta omat kiintosi-teet ”hikkorit”. Kyljen alla oli nopeasti laajeneva veriläiskä.

Irrottelin suksen hänen jalastaan, samoin omistani. Käänsin Laakson selälleen omien leveämpien suksien päälle ja ryhdyin vetämään häntä omille linjoille vetäen suksien kärjistä ja ryömiä takaperin lumessa. Homma oli tosi tukala. Aluksi en ollut järkytykseltäni edes huomannut, että vihollinen paahtoi jatkuvasti aluetta pikakiväärilään. Tuli osui tälläkin kertaa onneksi hiukan liian ylös – luodit napsahtelivat lepikossa pudottaen oksia ja puunsälöjä päällemme.

Noin 50 metrin päässä etenemissuunnassamme näin ison kiven. Se voisi tarjota pelastuksen! Toivo antoi uusia voimia ja niin sain komentajan raahattua kiven suojaan.

Makasin lumessa hiestä likomärkinä ja aivan uupuneena miettien jatkotoimenpiteitä. Pelastumisemme oli ollut ihmeellinen – olimme tässä välitavoit-

teessa toistaiseksi turvassa, mistä saimme kiittää vain vihollisen keinoa ampu-mataittoa.

Laakso tuli tajuihinsa. - Missä ollaan...? hän sanoi hiljaa.

- Tulisuojaassa, herra kapteeni! vastasin ilahtuneena.

- Hyvät on merkit...”

Laukkanen kiirehti omalle puolelle hakemaan apua. Lääkintämiesten ahkiossa Laakso vedettiin vilttiin käärittynä turvaan ja kiireesti Jsp:lle. Laukkanen ei uskaltanut sanoa linjassa, ketä vietiin, ettei porukka olisi hätäantynyt, sillä jatkuva liikeyritys, kasvavat tappiot ja vaikea taistelutilanne olivat painaneet mielialan muutenkin alas. Siksi hän peitti viltillä myös komentajan nappihiihtokengät, jotka koko pataljoonana tunsivat.

Jsp:lle kiirehti myös vänrikki Laatio. Hän luuli paareilla makaavan komentajan olevan tajuton ja mu-rehti, että siihen taisi nyt Laakson pataljoonan taru päättyä. Silloin kuului tuttu ääni: ”Ei pojat, te pidätte huolen, ettei se pääty.”

Heikki Peltomäki kirjoitti omistuskirjoituksia uunituoreeseen kirjaansa. Kirjan on kustantanut loimaalainen Ooli Oy.

Pitäjäjuhlien Hengellinen matinea

Kurkijokelaisessa on jo aiemmin (nro 33/20.8.2004) uutisoitu viime kesänä Porissa Hiitolan pitäjäjuhljen yhteydessä järjestetty Hengellinen matinea, mutta lienee paikallaan palata uudelleen siellä esitettyjen Heikki Konton runonsäkeiden ajatuksiin.

Lausuntataiteilija Sirkka-Liisa Laaksonen (s. Huuhka Hiitolan Veijalan kylästä) esitti kyseisessä matineassa useita isänmaallisia ja karjalaisaiheisia runoja, muun muassa Raili Malmbergin ”Rakkauten tunnustus isänmaalle” ja

Aino Runteen ”Karjalan rukous”. Hänen esityksensä olivat pysähdyttävää kuunneltavaa. Runojen ohessa kuultiin nautittavaa musiikkia, sekä soololaulua että sellonsoittoa.

Sirkka-Liisa Laaksonen, joka tunnetaan myös viihdetäiteilijä, säveltäjä Petri Laaksosen äitinä, esitti myös Heikki Konton runon ”Se tuhannesti kerrottu tarina”.. Heikki Kontto oli syntynyt Johanneksessa, mutta evakossa asui ja kuoli Paimiossa.

Sirkka-Liisa Nylander

Sirkka-Liisa Laaksosen (s. Huuhka) nuorekas olemus ja eloisa esiintyminen jäivät kesällä 2004 Hiitolan pitäjäjuhlille osallistuneiden mieliin. Kuvan otti Saara Paukkunen.

Se tuhannesti kerrottu tarina

Sinä yönä he lähtivät
kun pakkastähdet kiiluivat taivaalla
ja Karjala loimusi lieskoina ja savuna.
Sinä yönä he lähtivät
kun maan päälle oli astunut hävityksen Jumala
verta käsissään.
Länttä kohti kulkivat vanhukset, naiset ja lapset,
tuhkana takana kalliit kodit.
Mikä oli se syy, sen historia opettakoon.
Laulajan aihe on ihminen,
rakentava, kärsivä, kysyvä.
Kukaan ei tahtonut sotaa, se tuli, mistä?
Tänään tässä, kun kesä kukkii näkevien silmiin,”
valtimomme sykinässä Karjala elää,
ja ne ihmiset, jotka raatoivat, uneksivat ja toivoivat,
ja jotka sammuiivat mullaksi multaan.
Sinä yönä he lähtivät kun historia
lehdellä rapisi kiihkeä kynä.
Ja tulevien päivien eteen lankesi musta varjo.
Mutta tänään tässä,
kun hengitämme kesätuulta,
voimme nähdä, olemme johdattajan katseen alla.

Heikki Kontto

Jouko Hämäläinen hiitolaisten johtoon

Mauri Lankisen puheenjohtajuus kesti 18 vuotta.

Hiitolan Pitäjäseura ry:n syyskokoukseen 9.11. Porissa osallistui 37 henkilöä. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Väinö Bragge ja pöytäkirjanpitäjäksi seuran sihteeri Raija Laaksonen.

Seuran puheenjohtajana 18 vuotta toiminut Mauri Lankinen ilmoitti avauspuheessaan, että tämä olisi hänen viimeinen vuotensa puheenjohtajana. Hän katsoi, että nyt seuran ollessa ”hui-pulla” on helppo jättää ohjaketset nuoremmalle polvelle. Mauri Lankinen korosti aina, että kun on hyvät apulaiset, on helppo toimia seuran puheenjohtajana.

Seuran uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Jouko Hämäläinen, toisen polven hiitolainen. Tehtävä on haasteellinen, sillä varmasti myös uudelta puheenjohtajalta odotetaan menestysellistä seuran johtamista. Näin varmasti tapahtuukin, onhan apuna uusiutunut tehokas hallitus. Onnea Hiitolan Pitäjäseuran uudelle puheenjohtajalle.

Pitäjäseuran hallitus kokonaisuudessaan, Ahokas Eino, Ketola Terttu, Laaksonen Raija, Niemi Aila, Peltomaa Leena (uusi), Peltomaa Milja, Rajainmäki Sinikka, Ruotsalainen Airi ja Savolainen Teuvo. Varajäseninä Bragge Väinö (uusi), Sinkkonen Veijo (uusi) ja Vihavainen Ari. Tilintarkastajiksi valittiin edelleen Kaija Kokko ja Aira Järvenpää ja varalle

Kyösti Kekki ja Ilmari Eerikainen.

Tiedossa vilkasta toimintaa

Toimintasuunnitelmaan kuuluu edelleenkin Hiitolan pitäjäjuhlien, iltamien sekä äitienpäiväjuhlan järjestäminen. Lisäksi järjestetään edelleen tarinailtoja kerran kuukaudessa eri teemojen merkeissä.. Uusi toimintavuosi aloitetaan perinteisesti hengellisellä tarinailalla.

Luvassa on myös kotiseutumatkoja ja kesäretki, käydään tervehtimässä säätiön leiriläisiä piiraskahvien kera, pidetään pilkkikisat ja ongitaan kilpaa myös kirkkoveneestä. Touku-kuun viimeisenä sunnuntaina tehdään retki Karviaan, osallistumme silloin Karvian karjalaisten järjestämään kirkkopyhään ja sen jälkeen ohjelmalliseen tilaisuuteen.

Pikkujoulu-tarinaillassa seura tarjoaa jälleen riis’huttua ja rusinasoppaa torttukahvien kera.

Vuoden tapahtumat päätää 4. adventtina Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä Porissa yhteinen kynttilätervehdys menneitä sukupolvia muistaen.

Tietysti lukuisten itse järjestettyjen tapahtumien lisäksi osallistumme Karjalaisiin kesäjuhliin Lahdesa, sekä muihin niin liiton-, piirin- kuin naapuriseurojenkin järjestämiin tilaisuuksiin.

Hallitus voi halutessaan päättää järjestää myös muita mielekkäiksi katsomiaan tilaisuuksia ja tapahtumia.

Talousassiit

Hallitus esitti jäsenmaksun suuruudeksi entiset 9 euroa varsinaiselta jäseneltä ja 18 euroa kannattavalta jäseneltä. Kokous hyväksyi hallituksen esityksen. Rahastonhoitajan esittämä seuran tulo- ja menoarvio näytti ainakin paperilla hyvin ”sopuisalta”, ja tulot näyttivät kattavan menot.

Ilmoituslehtinä käytetään edelleenkin Satakunnan Kansaa, Karjala-lehteä ja Kurkijokelaista. Lisäksi tammikuussa postitetaan jäsenkirje. Kokous antoi hallitukselle valtuudet päättää edustajista sekä valita ehdokkaat piiriin eri toimikuntiin.

Juhlava tarinailta

Ilta aloitettiin juhlavissa tunnelmissa, sillä seuramme hallituksen ”tehokaksikko” rahastonhoitaja Milja ja Peltomaa ja seuran emäntä Sinikka Rajainmäki olivat saavuttaneet kunioitettut 70 vuoden iät. ”Tyttöille” luovutettiin Hiitolan viiri ja laulettiin onnittelulauluja.

Myös lauluryhmä ”Evakot” onnitteli näitä alusta asti lauluporukassaan mukana olleita tyttöjä, ja mitenpä muutenkaan kuin tietysti laulamalla heille ihan omatekemänsä laulun.

Nämä molemmat päivän-sankarit ovat lapsina asuneet lähinaapureina Laatokan rannalla. Koska vähän aiemmin heidän myös 70 vuotta täyttänyt koulukaverinsa Terttu Ketolakin oli paikalla, oli luonnollista laulaa näille kolmelle Nehvolan

”Lapsuudentoverit” Sinikka Rajainmäki (vas.), Terttu Ketola ja Milja Peltomaa yllätettyinä onnittelulauluilla Hiitolan Pitäjäseuran tarinaillassa.

Pitäjäseuran Tytöt

Sanat: Airi, Raija ja Ville
Sävel: Korholan komiassa talossa

Hiitolan Pitäjäseurassa on kaksi tyttöä komiaa,
Hei juu ja vai niin... on ainakin kaksi komiaa.
Toinen tyttö on Milja-tyttö ja toisella nimenä on Sinikka,
Hei juu ja vai niin... ovat tytöt Milja ja Sinikka.
Sinikka se häärääpi emäntänä, ja Milja niitä rahoja paimentaa.
Hei juu ja vai niin... No, hyvinhän se niitä paimentaa.
Laatokan rannalla ennen sotia tytöt nämä lapsena kirmaili,
Hei juu ja vai niin... siellä Laatokan rannoilla kirmaili.
Sota-aika se kaiken muutti ja elämän kokonaan mullisti,

Hei juu ja vai niin... kyllä elämän se kokonaan mullisti.
Evakkoon kun lähetettiin, ja sota heijät heitti toiselle puolelle Suomea,
Hei juu ja vai niin... ihan toiselle laijalle Suomea.
Mikko ja Heimo ne silmänsä iski noihin kauniisiin Hiitolan tyttöihin,
Hei juu ja vai niin... iski silmänsä Hiitolan tyttöihin.
Sinikka se Mikolle nyt huttua keittää, ja Milja paistaa Heimolle piirasta.
Hei juu ja vai niin... Vai paistaa se Milja piirasta?
Nyt nämä tytöt on jo mummoiksi tulleet, mutta silti on heissä vielä kuosia,
Hei juu ja vai niin... kyllä silti on heissä vielä kuosia.
Hei juu ja vai niin... Kyllä kannattaa heitä vielä suosia!

koulua käyneelle seitsenkymppiselle laulu ”Lapsuudentoverille”.

Taisipa tytöille melkein pala nousta kurkkuun lauletaessa ”lapsuuden ajan hellimmän sä leikit kanssani ja olit paras ystäväni ja

ainoo iloni.” Onneksi ei tarvinnut laulaa säkeistöä ”maailma sitten vieroitti pois meidät toisistaan”, sillä eihän se kaikesta mullistuksesta huolimatta ole pysynyt näitä ”lapsuudentovereita” vieroittamaan, vaan

täällä toisella puolen Suomea nämä Hiitolan tytöt nyt hääräävät yhteisten harrastusten parissa.

Seuraavaa tarinailtaa vietetään jouluisissa tunnelmissa 7.12. Tervetuloa.

Raija Laaksonen

Pienen Annelin tarinalle jatkoa

Noin vuosi sitten oli Kurkijokelaisessamme puolen sivun kokoinen kertomus ja kuva, joka esitti pientä hautaa ja sen pientä valkoista ristiä. Tarina ja kuva olivat hyvin liikuttavat ja erikoisesti ne liikuttivat Rummunsuon Heinosia.

Rehtori Raimo Salkino ja Joroisista kertoi siinä jutussa, että hänen äitinsä vanhempien Immosten kotiin oli maaliskuussa 1940 saapunut järven jäätä pitkin kahdella hevosella tuotuna kuusi evakkoa Kurkijoelta, viisi lasta ja mummo. Lasten vanhemmat olivat muissa sotaan ja evakuointiin liittyvissä tehtävissä eri suunnilla. Vanhin lapsista, Kauko, oli 11-vuotias ja nuorin, Matti, vajaat 2-vuotias.

Immostenkin perheessä siellä Joroisissa oli monta lasta, mutta vähän vanhempia jo, rintamalla ja lottana, kuten Raimon äiti. Nuor-

rimmat olivat kouluikäisiä.

Viime kesänä minä ja ”väliaikana” Kurkijoella syntyneet kaksi veljeäni Jukka ja Urpo sekä Jukan vaimo Marjatta menimme Joroisiin tapaamaan Raimo Salkinojaa ja muita ”immoslaisia”. Raimo perheineen ja hänen kaksi tättiään, Kerttu ja Elli, ottivat meidät sydämellisesti vastaan ja toivottivat meidät ”taas” tervetulleiksi.

Kuulimme silloin lisää evakkomatkastamme Joroisiin, joskin minä olin ainoa, joka oli ollut mukana edellisellä kerralla. Sillä reissulla tuli perheeseemme suuri suru, sillä 6-vuotias sisareni Anneli sairastui kurkkumätään ja huolimatta sairaalahoidosta kuoli. 60 vuotta siitä on, mutta hänen hautansa on edelleen Joroisten hautausmaalla, ja sitä on meidän tietämättämme hoitanut Raimo Salkinoja. Eivät olleet unohtaneet Immosten evakoitaan eikä sitä, että

leikkiveri kuoli, kuten Elli meille sanoi.

Immoset tiesivät meistä vain sen, että jatkoimme matkaamme Pohjanmaalle, mutta internet oli taas keran yhdistämässä asioita. Kiitos Kurkijokelaisen kotisivujen.

Me Annelin omaiset olemme syvästi liikuttuneita ja kiitollisia Raimo Salkinojalle ja heille muillekin kauniista teosta, jollaisia ei välttämättä usein osu moneenkaan kohdalle. Liikuttavaa oli myös kuulla, että isän tekemän pienen valkoisen puuristin lahottua Elli oli teettänyt tilalle uuden samanlaisen, johon oli kiinnitetty alkuperäiseen ristiin kiinnitetty sepän tekemä metallilaatta, jossa lukee ”Pieni pakolainen Airi Katri Anneli Heinonen” sekä päivämäärät.

Rakel Toivanen
Naantali

Pienen pakolaisen Airi Katri Anneli Heinosen haudan äärellä jo vuosia hautaa hoitanut Raimo (vas.), Jukka-veli, Rakel-sisko, Urpo-veli ja leikkikaveri Elli.

Karjalaiset toivat neulakintaat uudelleen Länsi-Suomeen

Kinnasneulalla ompeleminen, neulominen eli neulaaminen on ikivanha tekniikka, joka on ollut käytössä paljon aikaisemmin kuin puikoilla neulominen tai koukulla virkkaaminen.

Ruotsissa on turvekeroksista löydetty kinnas, jonka arvellaan olevan ensimmäisiltä vuosisadoilta ajanlaskumme alun jälkeen. Egyptistä on löydetty villasukka, joka ajoittuu noin 300 - 500 jKr.

Suomesta on löydetty kirjonnalla koristettu neulakintaan kappale. Mikkelin Tuukkalan kalmistosta ja sukan varreksi arveltu raidallinen tekstiili Karjalasta Kaukolan Kekomäen kalmistosta. Molemmat löydöt ajoittuvat suunnilleen 1100-1300-luvuille.

Neulakinnastekniikka tunnettiin eri puolilla maailmaa, mutta erityisesti Suomessa se on säilynyt pitkään kylmän ilmaston vuoksi. Suomessa neulakinnastekniikka oli ainoa tunnettu lankatekniikka 1600-luvulle saakka, jolloin puikoilla neulominen alkoi syrjäyttää sitä lännestä alkaen. Neulakintaita on valmistettu kotiseudulla opittuna taitona, tai työtapana on muistettu vielä 1950-luvun lopulla Itä-Suomessa ja Keski- ja Pohjois-Pohjanmaalla. Saman 1950-luvun tutkimuksen mukaan neulakintaita on säilynyt muistitietoa siellä täällä Länsi-Suomessakin. Ahvenanmaalla ja ruotsalaisella Pohjanmaalla kinnasompe-lun perinne on säilynyt 1920-luvulle saakka. Kun kintaiden ompelu oli jo melkein unohtunut, levittivät karjalaiset siirtolaiset taitoa eri puolille Suomea.

Tavallisimmin neulakintaita valmistettiin itse kehräystä omien lampaiden vil-lasta. Arkikintaita valmistettiin tavallisesti harmaasta ja pyhäkintaita valkoisesta langasta. Yksiväristen kintaiden suuhun oli tapana om-mella tai myöhemmin vir-kata 1-2 eriväristä kerrosta, jotta omistajan oli helppo tunnistaa omat kintaansa. Kirkko- ja ajokintaisiin neulattiin leveät kalvosimet, jotka koristeltiin värikäillä kirjontaraidoilla.

Kinnasompe-lutekniikka on Suomessa käytetty myös jouhikintaisiin, sukkiin, puisten maitosiivilöiden siivilälappuihin ja mysyihinkin. Kinnaspariin ku-

luu lankaa noin 100 g. Parasta on 100-prosenttinen maalaisvillalanka. Vaalea ja kerrattu, melko kierteinen lanka on aloittelijalle hel-pointa käyttää. Lanka voi olla tavallisen sukkalangan vahvuista tai mieluummin vähän paksumpaa.

Neulakintaan teko-ohje

Katso alla kuvat 1-4.

1. Kierrä lanka kahdelle lenkille peukalon ympäri. Ota lankalenkit vasemman käden peukalon ja etusor-men väliin niin, että pidät kiinni lenkkien yläreunasta ja langan alkupää on lenk-kien yläreunassa vasem-malla ja neulassa oleva lan-ka oikealla yläreunassa.

2. Pujota nyt neula lenk-kien alareunaa pitkin oike-alta vasemmalle kahden langan ali ja kahden langan yli. Vedä neulaa työstä ulos vain sen verran, että pystyt kääntämään neulan suun-nan. Jos vedät lankaa liikaa, seuraavat työvaiheet vai-keutuvat.

3. Vie nyt neula lankojen yläreunaa pitkin vasemmalta oikealle kahden langan alta ja kahden langan pääl-tä, siis päinvastoin kuin ala-reunassa. Aseta nyt etusor-mi ja keskisormi työn alle ja peukalo työn (myös neulan) päälle, niin että työ on mahdollisimman hyvin piilossa. Purista työtä niin lujasti, että lankalenkit eivät sot-keennu, mutta neula kuiten-kin liikkuu. Vedä neulaa yläviistoon oikealle. Nosta lankalenkki peukalolle ja kiristä uudeksi silmäksi.

4. Pudota silmä peuka-lolta ja pujota neula taas työn alareunassa oikealta vasemmalle kahden ali ja kahden yli ja takaisin ylä-reunaa pitkin vasemmalta oikealle kahden ali kahden yli.

Kintaan kärki

Tee uusia silmiä, kunnes nauha on hieman pidempi kuin haluttu kintaan kärjen leveys. Kääntyminen ly-hentää ketjua vähän.

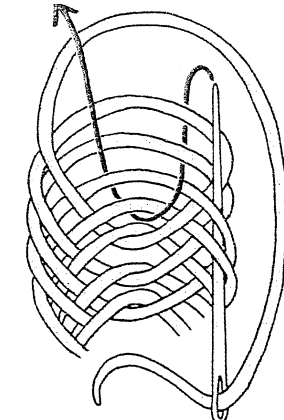
Kääntyminen toiselle kerrokselle

Käänä nauhan kärki pystyasentoon ja ota neulalle 3. ja 4. silmän reuna. Voit nyt kääntää työn takaisin vaakasuoraan asentoon. Älä vedä neulaa työstä ulos enempää kuin on tarpeellista neulan suunnan kääntä-

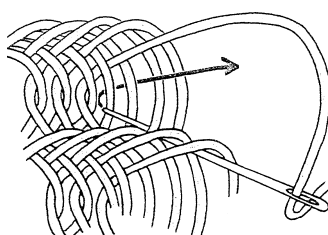
miseksi. Pujota neula taval-liseen tapaan silmien läpi ja kiristä uusi silmä peukalolle. Käänä työ taas pystyyn ja ota reunasta seuraava ja jo edellisellä kerralla muka-na ollut silmä, 4. ja 5. Pujota neula taas tavalliseen ta-paan ja kiristä uusi silmä. Nauha aikaa kääntä ja kin-taankärki muodostuu.

Toinen ja seuraavat kerrokset

Aloituspauhan toisessa päässä kääntyminen on hel-pompi. Neulaamista jatke-taan nauhan pään ympäri ja neulalle otetaan päästä sopivat langat. Tarkkaillaan, ettei työhön synny suuria reikiä. Työtä jatketaan spi-raalimaisesti peukalonauk-koon saakka. Kiinnitä uusi kerros aina edelliseen ker-rokseen.

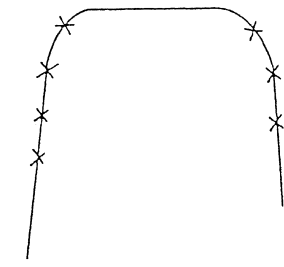
Kääntyminen

Uuden kerroksen kiinnit-täminen edelliseen kerrokseen

Lisäykset

Tee lisäyksiä molemmis-sa taitekohdissa tai niiden molemmin puolin tarpeen mukaan, esim. neljä lisäys-tä kerroksella. Lisäyksessä neula pistetään kaksi kertaa samoihin edellisen kerrok-sen silmiin.

Kintaan lisäyskohdat

Peukalon aukko

Tee kämmenosa tarpeek-si pitkäksi, sillä villalanka vanuu ja kutistuu käytössä ja pesussa. Valitse kintaan kämmenpuoleksi se, jossa kerrokset ovat vinompia tai muuten "rumempi" puoli. On ehkä helpompi aloittaa oikean käden kintaasta. Aloita peukalon aukko oi-keassa kintaassa kahden reunasilmän päästä taitteel-ta. Jätä silmät kiinnittämät-tä edelliseen kerrokseen. Ir-rallisen osan tulee olla 2-6 silmää pidempi kuin peuka-lonhangan puoli. Tarkista peukalon vaatima aukon koko ja kiinnitä vasta sitten edelliseen kerrokseen.

Kintaan varsi

Jatka kinnas halutun pi-tuiseksi. Päättää kinnas käm-men puolelle. Kiristä vii-meisiä silmiä vähitellen. Voit käyttää apuna tylppä-kärkistä tavallista neulaa.

Peukalo

Peukalo tehdään tvvestä kohti kärkeä. Aloita samal-la tavalla kuin kinnas. Kiin-nitä aloituslenkit ottamalla peukalonaukon käm-me-nenpuoleisesta reunasta neulalle kaksi silmää. Jatka työtä spiraalimaisesti kuten kintaassa. Siirry toiselle kerrokselle vinosti aloitus-silmien yli.

Kavenna peukaloa vähi-tellen ottamalla neulalle edelliseltä kerrokselta kak-si uutta ja yksi jo edellisellä kerralla mukana ollut sil-mä. Madalla kerrosta kiris-tämällä silmiä niin, että saat peukalonkärjestä mahdolli-simman suoran. Ompele neulalla peukalonkärki kiinni.

Eila Liikola Kurkijoki-Seurasta taitaa olla jo aika tekijä.

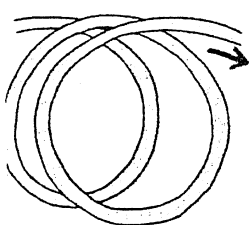
Valmiita neulakinnastöitä.

Toinen vaihtoehto on ka-ventaa viimeisellä kerrok-sella enemmän. Peukalon kärki supistetaan sitten pu-jottelemalla työstä tuleva lanka viimeisten reunasil-mukoiden läpi. Kärjestä tu-lee näin pyöreämpi.

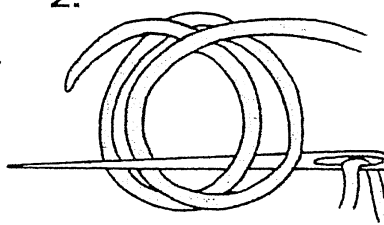

Eeva-Liisa Veijalainen Rautu-Seurasta (vas.) sekä sisarukset Heljä Suveri ja Riitta Sainio Kurkijoki-Seurasta keskittyneinä neulakinnasten tekoon.

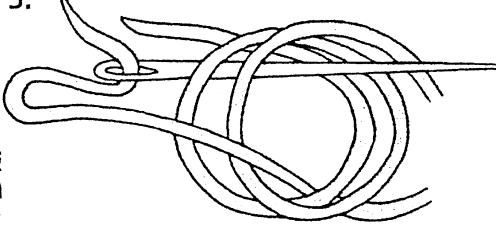
1.

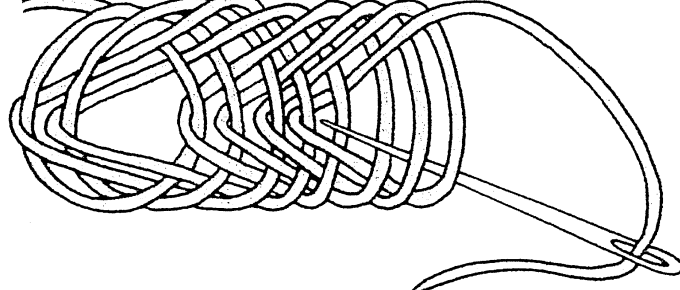
2.

3.

4.

Karjalatalolla juhlitaan tänään 19.11. avoimin ovin

Talo tutuksi, karjalaisuutta ja Viipurin pellavia

Helsingin Käpylässä sijaitseva Karjalatalo täyttää tänä vuonna 30 vuotta. Juhlan kunniaksi karjalaisten yhteisenä kokoontumispaikkana tunnetulla Karjalatalolla vietetään avointen ovien päivää tänään perjantaina 19.11. klo 13-18. Monille vuosien mittaan tutuksi tullut Karjalatalo sijaitsee osoitteessa Käpyläнкуja 1, jonne päivän kunniaksi on järjestetty kahvitarjoilu.

Avointen ovien päivänä Karjalatalolla toimintaansa esittelevät mm. Karjalan Liitto ja sen pääkaupunkiseudun jäsenseurat, Karjalainen Nuorisoliitto ja Viipurin

keskus. Esillä on Karjalataloon ja karjalaisten evakkojen vaiheisiin liittyviä valokuvanäyttelyitä ja talon toimintaan perehdyttäviä kiertokäyntejä, jotka alkavat klo 14.30 ja 16.30. Mukana ovat muun muassa Wiipuri-yhdistys, Wiipurin arkistoyhdistys ja Pääkaupungin Karjalaiset.

Wiipurin Soitannollinen Kerho esittää musiikkia klo 17-18. Lisäksi päivän aikana Karjalaisen Näyttämön ”akat” esittävät miestä esihuvia katkelmia vasta ensi-iltansa saaneesta Nuori mylläri -näytelmästä. Mukana päivässä ovat myös

Nuorisoliiton ilmaisukoulun oppilaat. Avointen ovien yhteydessä on mahdollista ostaa viipurilaisia jouluaiheisia pellavatuotteita, käsitöitä, viipurinrinkeleitä sekä tutustua Karjalan Liiton myyntituotteisiin. Saatavilla myös liiton entisen toiminnanjohtajan Paavo Suonisen kirjoittama uutuore Uuden Sammon saat- tajaksi – Karjalatalo 30 vuotta -historiikki.

Tutustumiskohteina ovat

myös Karjalatalon kirjasto, luovutetun Karjalan pitäjen mukaan nimetyt salit: Wärtsilä, Käkisalmi, Sortavala ja Wiipuri. Nähtävillä ovat myös lukuisten karjalaisten urheiluseurojen po- kaalit ja mitalit sekä luovu- tetun Karjalan pitäjaseuro- jen vaakunat, joita ovat muun muassa Viipurin, Sortavalan, Jaakkiman, Seiskarin ja Suistamon vaakunat. Päivän aikana esitetään osia Ylen Teema-

kanavalla esitettävästä Muistojeni Karjala -ohjel- masarjasta.

Yhtenä esimerkkinä avoimien päivien monipuolisesta ohjelmasta voisi mai- nita kirjastossa tapahtuvat esittelyt. Klo 15 ja 17 kult- tuurisihteeri Saija Pel- vas esittelee kirjaston koko- elmia. Esittely kestää noin 15 minuuttia, minkä jälkeen sukututkija Heljä Pulli ker- too karjalaisten sukujen tut- kimuksesta. Tämäkin kestää

noin 15 minuuttia, joten kaksi kertaa saa noin puo- len tunnin tietoiskun Karja- latalon kirjastossa.

30-vuotias Karjalatalo valmistui pitkällisen unel- man ja määrätietoisten pon- nistusten voimin vuonna 1974 Karjalan Liiton ja mo- nien karjalaisseurojen yh- teiseksi toimitaloksi. Talon on suunnitellut arkkitehti Into Pyykkö. Tänä päivänä se on edelleen moninaisten karjalaisten toimintojen keskus. Lisäksi talossa toi- mivat muun muassa Virkki- käsityö museo, tilausperi- aatteella toimiva ravintola Karelia ja Käpylän Kunto- klubi.

Karjalan Liitto on yli 60- vuotias valtakunnallinen järjestö, joka perustettiin sodan jälkeen siirtokarja- laisten asioiden hoitajaksi. Nykyisin se ylläpitää karja- laisuutta ja karjalaisia pe- rinteitä ja pitää yllä Karja- lan kysymyksestä käytävää keskustelua. Liittoon kuu- luu noin 500 jäsenseuraa ja noin 60 000 jäsentä.

Isänpäivää alettiin Suomessa viettää vuonna 1970

Eräänä toukokuun sun- nuntaina vuonna 1909 istui washingtonilainen rouva John Bruce Dodd kirkossa lapsi sylissään kuuntele- massa äitienpäiväsaarnaa. Silloin vietettiin vasta tois- ta äitienpäivää. Hän liikut- tui kyyneliin muistellessaan isäänsä, joka oli perheen äi- din kuoltua kasvattanut seitsemän lastaan. Rouva Doddin mielestä isätkin an- saitsivat oman päivänsä. Saarnan päätyttyä hän kes- kusteli asiasta papin kanssa. Pian koko kyseinen seura- kunta kannatti isänpäivä- ajatusta.

Vuonna 1924 presidentti Coolidge julisti isänpäivän kansalliseksi juhlapäiväksi. Päivän tarkoituksena oli luoda läheiset suhteet isän ja lasten välille. Näin sekä äitien- että isänpäivä ovat peräisin Yhdysvalloista. Isänpäivä levisi hitaasti Eu- rooppaan. Ruotsalaiset al- koivat viettää sitä vuonna 1931 ja suomalaiset vasta vuonna 1970.

Aluksi isänpäivän ajan- kohta vaihteli Pohjoismais- sa. Vuonna 1949 ruotsalai- set liikemiehet ehdottivat, että se olisi kaikissa Poh- joismaissa marraskuun toi- nen sunnuntai.

Isänpäivänviettoon ei ole vielä vakiintunut niin pal- jon perinteitä kuin äitien- päivään. Useimmissa per- heissä sitä kuitenkin viete- tään samaan tapaan kuin äi- tienpäiväkin. Eniten siitä ovat pyrkineet muistutta- maan liikkeenharjoittajat

mainoksineen ja näyteikku- noineen. Tyypillisiä isän- päivälahjoja ovat olleet käyttövaatteet ja dekkari- pokkarit.

Samanlaista valtiotason virallista juhlintaa kuten äi- tienpäivänä ei isänpäivään ole liitetty. Perinteisestihän lastenhoito on jäänyt äitien vastuulle. Useimmiten he ovat joutuneet olemaan ar- jen ikäviä suuttujia ja huo- lehtijoita, kun isät puoles- taan ovat saaneet sen muka- van maineen, tai sitten he ovat voineet jäädä etäiseksi perheen pääksi.

Viime vuosikymmeniin asti isät ovat jossain määrin jääneet sivuun lastenkasva- tuksesta. Kun taas nuorem- missa sukupolvissa molem- mat vanhemmat ovat jaka- neet kasvatusvastuuta. Tämä tullee merkitsemään myös sitä, että isänpäivän rooli korostuu entisestään, kun isät ja lapset tulevat lä- heisemmiksi ihan tavalli- sessa arjessa.

Toivottavasti isänpäivä viime viikonloppuna oli mukava sekä kaikilla isillä että heidän läheisillään.

Raili Poutanen
Lähdeaineistona
Suuri perinnekirja

Onkos moista ennen nähty?

*Kuinka ihmeessä me,
Jotka synnyimme ilman äitiysvoimistelua, neuvo-
laa ja äitiyspäivärahaa,
Kuinka ihmeessä me,
Jotka kasvoimme ilman lapsilisää, päiväkotia ja
leikkikoulua,
Ilman vaippoja, muovia ja teippiä,
Kuinka ihmeessä saatoimme oppia
Konttaamaan ja kävelemään näin kauas – ja kau-
an?
Kuinka ihmeessä osasimme leikkiä kävyillä,
Tikuilla ja litteillä kivillä tietämättä mitään
Virikkeitä antavasta leikkiympäristöstä,
Terapiasta ja paneelikeskusteluista aiheena
”Lapsi ja kulttuuri”
Me, jotka paikatuin polvin*

*Istuimme rapistuneissa luokkahuoneissa, kirjoitim-
me vihkoihimme
Ja luimme läksyjä omista kirjoistamme,
Perityistä taikka vanhoina ostetuista
Onnellisen tietämättöminä koulukypsysteistä
Kukista ja mehiläisistä ja opiskelulisistä.
Meillä ei ollut aavistustakaan kuraattoreista, kou-
lupsykologeista,
Nuorisotiloista eikä kunnallisista lautakunnista
Meillä ei ollut vapaa-ajan ongelmia.
Kuinka ihmeessä me olemme selviytyneet hengissä
ja päässeet tähän asti?
Ja kuinka on mahdollista, että meillä on niin haus-
kaa?
Se on suorastaan uskomatonta!*

Runon lähetti **J. P.**

Pilvisen jälkeen aurinkoinen päivä...

Vietämme parhaillaan viikkoa elämä varjopuolel- la olevien lähimmäistemme puolesta. Joillakin on men- nyt niin huonosti, etteivät ole jaksaneet enää elää epä- toivonsa kanssa, vaan ovat ottaneet omiin käsiinsä lu- van riistää elämä itseltään. Näitä on maassammekin liian paljon. Jokaisen elä- mänliekin sammuminen omin käsin tuntuu järkyttä- vältä. Mutta kaikilla lienee ollut tekoonsa epätoivoinen pakottava tarve?

Muistan kotikylältäni erään miehen, joka vuosi- kymmeniä sitten, ilman sil- minnähden pakottavaa syy- tä kävi ”narunjatkoksi”. Ta- paus herätti omaisten ja tut- tavien kesken melkoista ih- metystä, koska mitään ul- koista eikä henkistä syytä tiedetty miehen kärsineen. Hän oli hyvin vitsikäs ja iloinen, tuli kaikkien kans-

sa toimeen, myös taloudel- linen puoli oli kunnossa. Lapset olivat aikuisia ja jo poissa kotoa. Niin vain kui- tenkin kävi, että eräänä aa- muna vaimo löysi pihapii- rin heinäladon heinien pääl- tä miehensä lähes istuma- asennosta, kurkihirrestä roikkuvan nuoran silmu- kasta. Mitään viestiä tai syytä tekoonsa hän ei jättä- nyt. Tämä koski kovasti lä- heisiin. Miksi? Siihen ei koskaan saatu vastausta.

Mielenterveysviikkoja on vietetty jo 1970-luvulta asti. Psykiatrasta hoitoa saa- vat vuosittain lähes 30 000 kansalaistamme, kuka ly- hyemmän kuka pidemmän ajan. Olisi hyvä, jos kaikki ymmärtäisivät hakea apua itselleen ajoissa, mutta se onkin jo vaikeampi asia. Pelko leimautumisesta es- tää monilta hoitoon menon, tai se tapahtuu liian myö-

hään, jolloin vahinko on päässyt jo tapahtumaan. Ajatus käyttää omankäden oikeutta on päässyt mieles- sä mihumaan niin voimak- kaaksi, ettei osaa nähdä enää muuta mahdollisuutta. Tässä kohden täytyisi olla jokaisella se oikea ys- tävä, lähimmäinen, joka olisi tukena juuri silloin, kun hän ei itse jaks enää. Toisaalta taas itsetuhovietti on voinut käydä niin mää- räväksi, ettei toverinkaan läsnäolo auta, tekee vain entistäkin tuskallisemman olon. Tuskin kukaan itse- murhan tehneistä olisi jättä- nyt sen tekemättä, jos tuho- vietti on sisäsyntyistä, teko- aika korkeintaan voi siirtyä myöhemmäksi. Teko jättää joka tapauksessa omaiset ja läheiset suunnattoman su- run valtaan, jopa itsesyy- töksiin. En usko monen- kaan tekevän tekosiaan ta-

hallisesti tuottaakseen tus- kaa läheisilleen. Ne jotka näin tekevät, ovatkin jo ehkä rikollisia.

Elämänlangan katkaise- minen - missä iässä tahansa – koskettaa aina omaisia ja tuttavlia. Meillä ei kuiten- kaan ole oikeutta tuomita tekijää, emme voi nähdä hä- nen sisälleen, jotta saisim- me tietää, millaista kamp- pailua ja tuskaa hän on käy- nyt sisimmässään. Mutta meillä on oikeus ja velvolli- suus koettaa auttaa ja lievit- tää tuota lähimmäisen hä- tää. Kunpa jokaisella meis- tä olisi sellainen olkapää, johonka voisi nojata silloin, kun mieli on musta ja voi- mavarat lopussa. Sinä ”epä- toivoinen ystävä, muista, että pilvisen päivän jälkeen aurinko paistaa kirkkaam- min. Koeta jaksaa.

Aino Koppi

Kuuma keitto lämmittää talven kynnyksellä

Viilenevässä syksyssä lämmin keitto maistuu viikonloppuna ulkoilun jälkeen. Viikolla keitto on helppo ja maukas iltaruoka. Syksyn sadosta voi valmistaa monenlaisia keittoja. Täyteläisyyttä keittoihin saa esimerkiksi sulate- tai tuorejuustoilla. Kylään tuleville ystäville sienikeittoa voi tarjota juhlavammin alkuruoaksi maitovaahdolla koristettuna sienicappuccinona.

Nyt kannattaa valmistaa suppilovahverokeittoa tuoreista sienistä. Syksyn sienisato on ollut tänä vuonna erityisen hyvä, ja suppilovahveroita saa edelleen torilta edulliseen hintaan.

Keiton jälkeen maistuu

marjapuuro kylmän maidon kera. Marjapuuroa kannattaa keittää kerralla iso annos. Vatkattu marjapuuro on paitsi herkullinen jälkiruoka myös oivallinen väli- tai iltapala.

Suppilovahverokeitto

3-4 annosta
1 l suppilovahveroita
1 pieni sipuli
2 rkl rasvaa
4 rkl vehnä jauhoja
1 l vettä
1 kasvisliemikuutio
200 g sulate- tai tuorejuustoa
mustapippuria myllystä hienonnettua persiljaa
Paloittele sipuli ja sienet leikkuulaudalla pieniksi. Paista rasvassa, kunnes nes-

te on haihtunut. Lisää joukkoon vesi ja kasvisliemikuutio. Kuumenna ja sekoita joukkoon sulatejuusto palasina. Mausta pippurilla ja persiljalla.

Vatkattu marjapuuro

0,5 l puolukoita tai karpaloita
2 l vettä
2,5 dl sokeria
2,5 dl mannasuurimoita

Survo marjat ja keitä vedessä. Mausta sokerilla. Sekoita mannasuurimot joukkoon ja anna kiehua hiljalleen välillä sekoittaen n. 20 minuuttia. Vatkaa puuro vaaleaksi vaahdoksi. Tarjoa kylmän maidon kanssa.

TILAA
Kurkijokelainen
Vesikoskenkatu 13 As 21
32200 Loimaa
Avoinna: Ti & Pe klo 9-14
puh. (02) 762 2551
Matkapuh. 050-521 3336

ONKS TIETOO VASTAUKSET

- Sortokauden
- Valtiovallan tunnustus sotiemme veteraneille
- (Vanha)lestadiolaisten
- noin 1000 karhua
- Tilaston mukaan 456 700 mökkiä
- Pielisen
- Portugalissa
- Röntgensäteilyksi
- Ilmatar
- 68 000 naiselle

Naapurini ja minä lainaamme usein tavaroita toisillemme. Vähän aikaa sitten pyysin häneltä lainaksi tikkaita, ja hän kertoi lainanneensa ne pojalleen. Mieleeni tuli isoäidin käyttämä lauseparsa, ja sanoin sen naapurilleni: "Ei pidä ikinä lainata mitään lapsilleen, koska heiltä ei saa koskaan mitään takaisin."

Hän vastasi: "Oikeastaan ne tikkaat eivät ole minun vaan isäni."

Pikkusiskoni ja minä leikimme autoilla, ja välillemme sukeutui tappelu. Kiu-kunpuuskassa heitin häntä pienellä pakettiautolla, joka osui häntä päähän.

Äiti hätäntyi pahanpäiväisesti kotiin palattuaan ja

nähtyään sisareni otsassa suuren mustelman. Hän kysyi isältä, mitä oli tapahtunut. Tämä vastasi äidin kauhuksi ja meidän lasten suureksi riemuksi: "Auto kolhaisi häntä, kun hän ei ehtinyt hypätä sivuun."

Veljeni lähti yhdeksänuotiaan poikansa kanssa luokkaretkelle. Kotimatalla muuan pojista kehui painavansa melkein 36 kiloa. Eräs luokkatoveri pisti heti paremmaksi ilmoittamalla painokseen 37 kiloa.

Veljeni tiesi vatsakumpunsa pullottavan ja hän kuunteli ääneti, kunnes yksi pojista käännähti häneen päin ja kysyi: "Paljonko sinä painat?" Nolona veljeni tunnusti painavansa 107 kiloa. "Makeeta", poika henkäisi.

Kyltti veitsenteroittajan verstaassa: "Mitä tylsemää, sen tuottoisampaa."

Unto Miikkulaisen kokoama
Näin ikkeä
– murre-sana-kirja sisältää yli 4000 muresanaa.
Eino Vepsä on lisäksi koonnut Kurkijoelta, Hiitolasta, Lumivaarasta ja Jaakkimasta sekä naapurista Parikkalasta yli 300 sananpartta, joista hän on osan myös kuvittanut. Mainio lahjakirja, tärkeä hakuteos!

Tilaukset:
Kurkijokelaisen toimitus, Vesikoskenkatu 13 As 21
32200 LOIMAA, puh. (02) 762 2551, 050-521 3336

Hinta 23,- eur

MUISTA!
Lahjaksi
KURKIJOKI-KIRJAT VIIRIT JA VAAKUNAT

KOULULUOKAT / SEURAT
Ansaitkaa 700 €
Myydällä ilman riskiä helposti myytäviä tuotteitamme!
Soittakaa **010 - 850 47 90**

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA
LOIMAAN MUSIIKKI
Puh. 7622 950, Oikokatu 3
Avoinna: ma-pe 10-17.30 la 10-14.00

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN
Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY
Varatuomari Jari Heikman
varatuomari Kaarina Nylamo oik.yo Tiina Tähtinen
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatso.inet.fi
www.heikman.com

KukkaBox
Puh. 762 2669
Vastapäätä Loimaan Aluesairaala

LOIMAAN VIIALAN KONDITORIA-KAHVIO
Kauppalankatu 2, puh. 763 2001
Avoinna: Ma - pe 8.30-17

HAUTAKIVET
Vuodesta 1921 luotettavaa ja yksilöllistä palvelua

LOIMAAN KIVI
PUHELIN (02) 760 511

Haapasen Hautaustoimisto
TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857
Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa
Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Tarjoukset voimassa: 19-21.11.2004

Edullista ja helposti hyvää!

HK Naudan Paistijauheliha
400 g (5,63 kg) **2,25** rasia

Chick Marinoitu broilerin reisi-koipi
n. 1,25 kg **1,49**

Popsi Nakit
300 g (2,97 kg) **0,89** pkt

Valio Emmental Sinileima, Turunmaa tai Salaneuvos
350 g (8,54 kg) **2,99**

Suomalainen PORSAAN ULKO-FILE
6,99 kg

Valion VOI
(3,78 kg) 1/talous **1,89**

Suomalainen naudan ulkopaisti
6,50 kg

Kariniemen BROILERIN FILEPIHVIT
590 G (10,00 KG) **5,90** rasia

Norjalainen MERILOHI-FILE
5,90 kg

Savustettu lohirusuke **19⁵⁰** kg

Espanjan punainen paprika **190** kg

Trio kermajäätelö 2 l (1,29 l) **259** ltk

Karhu III-olut
12-pack 12x0,33 l (1,96 l)
Sisältö 7,75, pantti 1,20 **895** 12 pack

HANKI NYT ILMAINEN SPAR ETUKORTTI

- REILU BONUS SELVÄNÄ RAHANA
- VOIT SEURATA KUUKAUSIOSTOJA SUORAAN KASSAKUITISTA

762 2062 040-765 7028 762 2848 762 4432 763 2150 762 1413 76368520

SPAR LOIMAA
Kauppias Sami Toivonen
puh. (02) 763 6850
ma - pe 7-21, la 7-18, su 12-21

Ruokakauppa Sinun makuusi

SPAR